

Так хутко згасло сяйво слави,
Так коротко тривала мста.
Лягли знесилені літа

На роки, на десятиліття,
На всю добу. І сивий згар
Того нещасного поліття
На наших чолах — знаком кар.

Куди б не йшли, де б не спинились,
Порожнє поле у очах,
Щоб серце судорожніш билось
По непереспаних ночах,

Щоб серце свій передчувало
Останній скорч. А мертвий зір
Все бачитиме: даль, навалу
І нерозкаяний простір.

7.X. 1959